

מילין יקרין נגדות אור ועובדין טבין ממעיין ההיין נהדיין לשעה ולדורות

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל
הרב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א
מרא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת פקודי • החודש תשפ"ה

פרשת השבוע

אלה פקודי המשכן משכן העדות (לח, כא)

איתא במדרש (ש"ד נא, ב) בשעה שאמר לו הקב"ה למשה שיעשה המשכן מיד ויבואו כל איש אשר נשאו לבו וגו' הביאו את תרומת ה' (שמות לח, כא) לכמה ימים הביאו כל הנדבה, א"ר יוחנן לשני בקרים הביאו, והותר, שנאמר (שם לו, ז) והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר, נכנס משה אצל בצלאל ראה שהותר מן המשכן, אמר לפני הקב"ה רבון העולם עשינו את מלאכת המשכן והותרנו מה נעשה בנותר, אמר לו לך ועשה בהם משכן לעדות, הלך משה ועשה בהן וכו', הוי אלה פקודי המשכן משכן העדות.

וכבר נתקשו המפרשים בביאור דבר זה, איזה משכן נוסף נתחדש לו עתה, לעשותו ממועד נדבות ישראל, וכתבו שהכוונה לבית המדרש, שהורה לו לבנות סמוך למשכן בית ועד ללמוד בו תורה ברבים (ועי' יפה תואר שם).

וכתב החתם סופר זצ"ל (ריש פרשה זו) שזוהו רמז הכתוב אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה, עבודת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן, הדמו לשני המשכנות שבנו, האחד משכן לעדות, היינו בית המדרש הנזכר, והשני משכן אהל מועד ממש, ועל זה אמר 'אלה פקודי המשכן משכן העדות', כלומר ביהמ"ד, 'אשר פקד על פי משה', שתלמידיו ישבו שמה ועסקו בתורה על פיו, ופקודי משכן אהל מועד הוא 'עבודת הלויים ביד איתמר בן אהרן הכהן'.

והנה"ק מסאטמאר זצ"ל האריך בזה בדברי יואל (סוף פר' ויקהל עמ' תה-תו), וכתב טעם הדבר שהיה צריך להקים ביהמ"ד ללמוד תורה אצל המשכן, כי כדי שיהיו ישראל ראויים להשראת השכינה, שזה תכלית הקמת המשכן, הינם צריכים לכח התורה, כי התורה היא המלמדת אותם לשמור מצוות ה' ולעבדו כראות, ורק על ידי זה זוכים להשרות השכינה ביניהם.

ובזה אמר לבאר הכתוב והמלאכה היתה דים וגו' והותר, והקשה האוה"ח הק' כי אלו הם שני דברים הפכיים, אם דים אינו הותר, ואם הותר אינו דים, והוא ז"ל הקשה עוד במה דאיתא במדרש תנחומא (תרומה ד) שנשתלחה ברכה בגדבותיהם, הרי לא עבד קוב"ה ניסא למגנא, אם כן על מה עשה ככה, שתיכנס ברכה בגדבותיהם עד שיהיה נותר, די היה שיהיה דים, אמנם לפי האמור נחא, כי כל זמן שלא היה מקום מוכן ללימוד התורה לא נשלמה מלאכת המשכן, שכן בלי כח התורה א"א להמשיך השראת השכינה, א"כ דוקא על ידי שנשתלחה ברכה בגדבותיהם עד שיהיה נותר, והיה אפשר לעשות בזה משכן לעדות, לבנות ביהמ"ד, על ידי זה היה דים, אבל הא בלא הא לא סגי, ולא היה זה נס על חנם כלל.

ובמקום אחר (פרשה זו על חכא-הכב) הוסיף, שכל זה היה פועל דמיוני לדורות העתידים, כאשר בית המקדש עתיד ליחרב, שיהיה צורך בבתי כנסיות ובתי מדרשות, כי זה קיומם של ישראל בגולה. וביאר בזה דרשת חז"ל (ש"ד שם, ג), הובא בפ' רש"י ז"ל, המשכן משכן שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל, והקשו המפרשים (עור אריה, כלי יקר, ועוד) מה ראה לדמו ענין חורבן בתי המקדשות כאן, בתחילת עשיית המשכן, דיה לצרה בשעתה, רק הכוונה לבאר מדוע היה צורך לבנות מן הנותר משכן לעדות, היינו ביהמ"ד ללמוד בו תורה, לפי שלבסוף עתיד המשכן להתמשכן בעוונותיהן של ישראל עד ביאת גואל צדק, ואז יהיה מן ההכרח להעמיד בתי כנסיות ובתי מדרשות, לכן הקימו אז ביהמ"ד ללימוד התורה, לעשות הכנה וסימן לדורות העתידים, שבוה יתנחמו ויתקיימו בגלות בזמן שאין ביהמ"ק קיים.

ובחז"ס (פרשה זו) איתא עוד לבאר בזה הנאמר בהמשך הפרשה (לח, כב-כג) ככל אשר צוה ה' כן עשו בני ישראל את כל העבודה, וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' ויברך אותם משה, ופירש רש"י ז"ל אמר להם יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, ולכאורה יפלא, מדוע היה צריך לברכם על כך, הלא מפורש נאמר להם (שמות כה, ח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, [עיין כתב סופר (פרשה זו) שפירש כי לא אמר יהי רצון מפני אבינו שבשמים, אלא יהי רצון

איש ואשה שכינה שרויה ביניהם, הנה זה שייך רק אם קשורים לבית המדרש ועסק התורה, קל וחומר ממשכן ה' שהיה צריך בית המדרש אצלו.

ולבעבור זה צריכים לחנך הבנים מילדותם לתלמוד תורה, להרגילם לשקוד על דלתי התורה, כדאיתא בגמ' (סוכה טב) קטן היה ללכת לבית המדרש, וכמו כן הבנות צריך לחנכן לאהבת התורה, לתמוך ולהחזיק ביד בעליהן ובניהם שיעסקו בתורה ה'. וכבר דיבר בקדשו הגה"ק מסאטמאר (סוף פר' ויקהל שם) שזה נחוץ ביותר על מנת לקיים השראת השכינה בקרב ישראל, ואמר שזה היה החסרון במדינת אמריקה בדורות שלפנינו, שאף שהיו שם יראים ושלמים, לא דאגו לחנך בניהם לתורה, ולהעמיד דורות קדושים, וראה מה עלתה בידם, כי לא שייך לקיים היהדות אלא ע"י הרבצת תורה ויראה לבני הדור העתיד.

ונ"ל שזהו שאמרו ישראל בקריעת ים סוף (שמות טו, ב) זה אלי ואנוהו, ופירש רש"י ז"ל אונקלוס תרגם ואבני ליה מקדשא, לשון נוה, כמו נוה שאנן (ישעיה לג, כ), דבר אחר ואנוהו לשון נוי, אספר נוי ושבחתי לבאי עולם, נראה ששני הפירושים עולים בקנה אחד וקשורים זה לזה, כי מכיון שאמרו ואנוהו שיספרו נוי ושבחתי לבאי עולם, היינו לבני הדור החדש שבאו זה עתה לעולם (עי' שערי טוביה פר' בשלח ע"י ש"כ), כי בית המקדש והשראת שכינתו ית' בעולם אינו מתקיים רק אם משפיעים על בני הדור העתיד, ומלמדים גם אותם ללכת בדרך ה' ותורתו כיאות.

סתם, הכוונה על ישראל, לפי שרצון הבורא ב"ה ודאי כן הוא, אמנם את בני ישראל צריך לברך שיהיה זה כל רצונם וחפצם שתשרה שכינה במעשי ידיהם], ובמדרש איתא (תנחומא פקדי יא) שהברכה היתה ה' אלוקי אבותיכם יוסף עליכם ככם אלף פעמים (דברים א, יא), וכתב לבאר אשר באמת שני דברים אמורים כאן, הפסוק הראשון מיידי מעשיית המשכן עצמו, על זה נאמר 'ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו', ואילו הפסוק השני מיידי ממלאכת בניית בית המדרש שבנו מהנותר, על זה חזר ואמר 'וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' [עיי' שם שעל זה לא צוה הקב"ה למשה במפורש, אלא שמשם הבין שזהו רצונו ית', והסכמת ה' להצלתו היה 'כאשר' צוה ה', ר"ל כאילו צוהו]. ועל שניהם אמר, 'ויברך אותם משה', שתי ברכות, על עשיית המשכן בירכה ה' אלוקי אבותיכם יוסף עליכם ככם וגו', אבל לא היה צריך לברך שתשרה שם שכינה, כי כבר הובטחו שישכון בתוכם, רק על בנין ביהמ"ד בירך אותם שתשרה שכינה במעשי ידיהם, כי על זה עדיין לא הובטחו, [והיתה הברכה שיהיה הלימוד שם כראוי, בקדושה ובטהרה, שרק אז יכולה השכינה לשרות בינותם].

ודברים אלו המה מוסר השכל ולימוד נשגב אודות נחיצות לימוד התורה, שאף שמתפללים בבית הכנסת, ואפילו אם עובדים עבודה במשכן ובית המקדש, עדיין צריכים בית המדרש ללימוד התורה, ולכל הפחות לקבוע בו עתים לתורה, שזה הוא העיקר אצל כל איש ישראל, ורק בכך זה זוכים להשראת השכינה.

וזה הוא עיקר העיקרים בבית יהודי, שאף שאמרו חז"ל (סוטה יו).

שמחה בשלמות היא כשנגמר הדבר ותיכף משתמשים בו

וכתב בזה החתם סופר עוד, הלא ידוע כשגומרים ומסיימים דבר ששים ושמחים על כך - כמו השמחה כשגשלה בריאת העולם, אולם שמחה זו עדיין אינה בשלימותה, כיון שדבר זה נשלם ומה נעשה מכאן ואילך.

לעומת זה, ישנה שמחה כשפותחים ומתחילים עניין, ואכן עצם ההתחלה מעלה שמחה בלב, אבל עדיין אין השמחה בשלימות כי אינו יודע אם יזכו להשלימו ולגומרו, כיון שאולי לא יהיה די כסף או לא יהיה די כח.

לפי"ז מבאר החתם סופר כי שמחה בשלימות היא רק כשמיסימים נושא, ובד בבד מתחילים נושא אחר, וזו היתה השמחה השלימה במעשה בראשית, וכמו דכתיב (בראשית א, לא) וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי, שהקב"ה ראה שגמר את בריאת העולם והנה טוב מאוד, אבל לא רק שבזה נגמרה מלאכתו, אלא מכאן ואילך החלה הנרגת העולם לדורות.

בניית המשכן היה בעבודת הלב והגוף במקשה אחת

וכן היה גם ביום הקמת המשכן, שביום השלמת מעשה המשכן כתיב (שמות לט, טז) וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה', כלומר שמשם ראה את הסייעתא דשמיא הגדולה שהיה בזה. ומבאר בזה נקודה נוספת, הנה, מלאכת המשכן במקום אחד הכתוב קורא אותה 'עבודה' וכדכתיב (שמות לט, טז) ככל אשר צוה ה'.

להלן דרשה שנשא מרן רבנו זי"ע א במעמד "חנוכת המקוה" של ביהמ"ד היכל מהר"ץ פעה"ק - ביום ר"ח ניסן תשס"ז

יום זה הוא יום שמחה לפני הקב"ה

היום הוא ר"ח ניסן, ביום זה היה חנוכת המשכן כדכתיב (ויקרא ט, א) ויהי ביום השמיני, ואיתא בגמרא שבת (פז) תנא אותו יום נטל עשר עטרות, ועוד איתא בגמרא מגילה (יז) תניא אותו היום היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא כיום שנבראו בו שמים וארץ, כתיב הכא ויהי ביום השמיני וכתוב התם (בראשית א, ה) ויהי ערב ויהי בקר. מרן החתם סופר זי"ע כתב לבאר מהו השייכות בין יום הקמת המשכן ליום שנבראו בו שמים וארץ, ומהו ענין השמחה שהיה בב' ימים אלו, וכתב לבאר בזה, דביום שנבראו בו שמים וארץ כתיב ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי - ויסללו השמים, כלומר שבזה 'נשלם' מעשה הבריאה, וזו היתה השמחה לפני הקב"ה כי בכך נשלמה הבריאה, כך גם, שמחה זו היתה לפני הקב"ה ביום ראש חודש ניסן, כי ביום זה 'נשלמה' מעשה הקמת המשכן.

את משה כן עשו בני ישראל את כל העבודה, ובמקום אחר נקראה 'מלאכה' כדכתיב (שמות לט, טז) וירא משה את כל המלאכה.

הנפק"מ בין עבודה למלאכה הוא, שעבודה היינו עבודה הנעשה בלב, ומלאכה היינו עבודה הנעשה בגוף, וזהו שראה משה רבינו כאן, שהכל נעשה בסייעתא דשמיא ובהצלחה גדולה, וראה שהעבודה נעשה בעבודת הלב וכדכתיב (שמות לט, טז) ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו בני ישראל את כל העבודה, ועבודה הוא - עבודה שבלב, ולא זו בלבד אלא עוד שהמלאכה דהיינו עבודת הגוף גם נעשה בעבודת הלב וכדכתיב (שמות לט, טז) וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן עשו.

זה היה השמחה ביום השמיני, שביום זה היה החינוך ונטל עשר עטרות - ועטרה היא הראש, והכוונה הוא להמשך המתמשכת, כלומר שגמרו את בניית והקמת המשכן, ובד בבד התחילו להשתמש בו.

הזכות של הנדבן בבניית מקווה טהרה

אני חושב לעצמי שהשמחה שנאספנו פה היום הוא ממש עניגא דיזמא, ב"ה האורח הנדבן החשוב זכה היום להשלים לבנות עולם נפלא, מקווה טהרה - במקום קדוש זה, מקום שמגדלים בו תורה, ועבודה, וגמילות חסדים, וכבוד התורה, ומידות טובות, ואהבת הבריות, ואהבת רעים, ובמקום זה מגדלים דורות - זקנים עם נערים בקדושה וטהרה.

הקב"ה נתן זכות ליהודי זה לבנות מקווה טהרה במקום טהור, זוהי זכות עצומה לגמור את הדבר הזה, ויעזור השי"ת לא רק על הגמר אלא שיעזור גם שתיכף נזכה להתחיל להשתמש בו, וכמו שביאר החתם סופר שבזה השמחה שלימה, כשזוכים להשלים דבר, ובד בבד מתחילים להשתמש בו.

זהו יום שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמים וארץ, ולנו יש את הזכייה ביום גדול זה ובמקום קדוש זה לגמור מקווה טהרה, אשרי חלקכם. **אני מקנא בנדבן בהמצוה שעשה קודם ע"ז זכה למצוה זו** ידוע, בשעת שהמהר"ם שפירא מלובלין זצ"ל בנה את ישיבתו הגדולה בלובלין, היה זה כמזומה בתוכת הבית, והיה שם אחד מגדולי

הדור כמדומני שהיה זה הרה"ק מטשארטקוב זי"ע, ודרש באותו מעמד, ואמר שהוא מקנא את הנדבן, ולא רק על עצם המצוה שעשה בזה שעזר להקמת הישיבה, אלא גם מקנא לו על המצוה הגדולה שקיים לפני מצוה זו בנדיבותו להקמת הישיבה שזה גרם לו לעשות מצוה גדולה זו כדאמרינן (אבות ד, ב) מצוה גוררת מצוה, שהמצוה הקודמת הביאו לקיים המצוה הזו להקים את הישיבה בלובלין.

נראה לי שכאן גם היה מקנא למצוה שעשה הנדבן קודם נדיבות המקווה, שעל ידו זכה למצוה גדולה זו.

נחיצות חנוכת מקווה טהרה ברוב פאר והדר

נזכרתי מקודם, בילדותי גדלתי בעיר 'פעזינג', המרא דאתרא שם היה הגה"צ רבי יהושע לייב שילל זצוק"ל הי"ד. בשנים האחרונות קודם המלחמה חידשו ושיפצו את הבית הכנסת החדש בעיר, מאחר שכבר עבר עליו כמעט שישים שנה, ועד עתה עומד חי לגד עיני אותה חגיגה מיוחדת שערכו לכבוד 'חידוש בית הכנסת', כשכל בני העיריה משתתפים ושומחים על חידוש בית הכנסת בפאר והדר.

דכירנא שבאותו מעמד דרש המרא דאתרא הגה"צ רבי יהושע לייב שילל זצוק"ל, ובין הדברים אמר כי אמנם יפה עשו בני העיר בחידוש והאדרת כתלי בית הכנסת, אך יותר מכך חשוב להשקיע במקוה הטהרה לפארו ולייפותו.

בשעתו - בילדותי, לא הבנתי עד היכן הדברים מגיעים, אולם על כל פנים נזכרתי לראות עד כמה נוגע הדבר לציפור נפשו של הרב, שדייקא המקווה טהרה תהיה ברוב פאר והדר השווה לכל נפש.

אשריכם ואשרי חלקכם, שזכיתם כאן לזכייה גדולה זו, יעזור השי"ת שתזכו לחיים ארוכים במצוות ומעשים טובים מתוך נחת, לחיים ארוכים וברוכים בכוחות עצומים, וכמו שהזכרנו מקודם את דברי החתם סופר שאם זוכים לעשות את המלאכה בגוף רואים שגם המלאכה הזאת נעשה בעבודה שבלב ואז זוכים שהמלאכה יהיה בשלימות.

יעזור השי"ת בשמחה ונחת לעשות מצוות ומעשים טובים בלב שמח ובבריאות הגוף ובכוחות טובים, ויעזור השי"ת שבזכות השמחה הגדולה נזכה לקבל פני משיח צדקנו בב"א.

האדמו"ר הרה"ק רבי יעקב יוסף מסקווירא זי"ע
י"ד ב' ניסן תשכ"ח - תשפ"ה

כמה פעמים הייתי אצל האדמו"ר זי"ע בבואי מלאנדאן לבקר בארה"ב. פעם כשהייתי אצלו הזכרתי בפניו איזו צרה ר"ל, וממש התסרכמו פניו הק' מרוב צער ועגמת נפש, עד שהדבר היה לי לתימה ולפליאה, הלא איני נמנה מאנשי שלומי, אני סתם יהודי מלאנדאן... מה לו ולי, או אז ראיתי לראשונה מהו אהבת ישראל אמיתית. וכן אחר כך כשהגעתי לבשרו הבשורה הטובה וקץ הישועה, פניו קרטו

משמחה ממש זיין פנים האט געשטראלט פאר שמחה, ואולי אפילו עוד יותר ממני גפא... אני זוכר עד היום את צהלת פניו השוחקות! השמחה היתה עד אין לשער, זה היה בולט בעיניי, השמחה אצלו היה נדא, כאילו זה עתה חיתן את בנו, די שמחה איז געווען עד אין לשער, אז סאיז מיד געווען אויפפאלענד. די שמחה איז געווען ביי איהם מוראדיג, כאילו עד האט יעצט חתונה געמאכט א קינד! - לא פחות ולא יותר.

הרבה הרבה יש לספר מתורתו גדולתו וקדושתו, אך את נקודה זו אני מציין ומדגיש יותר מכל מה שראו עיני, כי זהו הסימן הראשון של 'דבי' - מדת אהבת ישראל שבו.

יש לחשוות ולדמות לזה את המוצא בשו"ת הנרעק"א (מהדור סי' כט) שמעתיק תשובת דודו הג"ר בנימין וואלף אינר זצ"ל וז"ל: עבידנא יומא טבא לרבנן, היום יום המוגבל לאפיריון בן אחותי חביבי כלבבי, אשר אקוה כי ימלא היום כאשר נעיד, חכמי העיד פה סלם מפערין וחוגגים

בהאי יומא, כולם קרואים והולכים כהולך בחליל בעזוז אהבתם אליך, אל המשתה אשר עשיתי להם, כלנו שמחים בשמחתך אוכלים ושותים חמרא וחייא לך בן אחותי, גילת לבבי משושי ושמחתי וכו'. ועתה בני צור לבבי בל אחדול מכתוב לך במה דעסקטו במושב הסעודה, הנה הצעתי לפניהם אשר השבתי זה מקרוב על אשר נשאלתי, במי שכתב בימי הספירה היום כך וכך לעומר אם יצא בזה ידי ספירת עומר, יע"ש.

ובתשובה הבאה (ס' ל) משיב ה**גרעק"א** זי"ע לדודו הנ"ל ה"ל: תודות אלף אל אדוני על הדבר אשר עשה לשמוח ביום שמחתי בפומבי והוא אות נאמן על עזוז אהבתו, אם כי לא ידעתי על מה, ותשואות חן לכם ולכבוד חותנו הגאון ולהגאון מוהר"ר ישעיה פיק ולהרבנים הגדולים על הברכה אשר הובאת לי מהם ע"י כבוד אדוני דודי עם מכתבו, אקוה לד' כי צדיקים כאלו אמרו ויקם ד' את דבריהם, והמברכים יבורכו מאת אלקים חיים בכל טוב באורך ימים וכן אני משיב ברכה בשם מר חמי המופל הגביר הצדיק נ"י. ובענין שהעלה אדמו"ר דודי הגאון נ"י בהחקירה וכו'.

ולכאורה מה ענין משתה ושמחה זו שהג"ר **בנימין וואלף אייגר** זצ"ל ערך סעודה גדולה לחכמי עירו ביום בו נערכה חתונתו של בן - אחיו הג"ר **עקיבא אייגר** זי"ע בעיר אחרת, כאשר החתן אינו נוכח שם ולא משמחים את החתן, אלא שרואים מכך שלשמוח בשמחת חבריו גם ממרחקים זו מצות עשה של זאהבת לרעך כמקור!

איתא בגמרא (יבמות טז) בימי רבי דוסא בן הרכינס התירו צרת הבת לאחין והיה הדבר קשה לחכמים מפני שחכם גדול היה ועיניו של רבי דוסא בן הרכינס כהו מלראות, ולכן נמנע מלכנס לבית המדרש, ולא היו יכולים לשאול אותו בבית המדרש אודות הוראה זו, אמרו בבית המדרש מי ילך ויודיעו על שנהגו היתר בצרת הבת, אמר להן רבי יהושע אני אלך ואחריו רבי אלעזר בן עזריה ואחריו רבי עקיבא. הלכו ועמדו על פתח ביתו של רבי דוסא בן הרכינס, נכנסה שפחתו, אמרה לו רבי, חכמי ישראל באין אצלך אמר לה יכנסו ונכנסו וכו'. התחילו מסבבים אותו בהלכות, עד שרגיעו לצרת הבת, אמרו ליה צרת הבת - מהו דינא, אמר להן מחלוקת בית שמאי ובית הלל. והלכה כדברי מי, אמר להן הלכה כבית הלל, אמרו ליה והלא משמך אמרו שהלכה כבית שמאי, אמר להם הלכה זו ששמעתם, בשמו המלא של דוסא בן הרכינס שמעתם אותה או בשם בן הרכינס סתם שמעתם

אותה, אמרו ליה בשמו של בן הרכינס סתם שמעתם אותה. וחשבנו שאתה אומרת אותה, אמר להם אח קטן יש לי, בכור שטן הוא [חרף, ואינו מתחשב בדעת רבים, אלא מורה הלכה כפי דעתו], ויונתן שמו, והוא מתלמידי שמאי, ומורה הלכה כמותן, ולכן יצאה השמועה שאני מורה כך, והורדו שלא יקפח אתכם בהלכות, לפי שיש עמו שלש מאות תשובות בצרת הבת שהיא מותרת, וכו'. כשנכנסו - נכנסו בפתח אחד, אבל כשיצאו - יצאו בשלושה פתחים, פגע בו יונתן ברבי עקיבא, אקשי ליה יונתן קושיותיו, ואוקמיה, ותיצטע רבי עקיבא, אמר לו יונתן האם אתה רואה עקיבא, ששמך הולך מסוף העולם ועד סופו, והוסיף לומר לו בולזל אשריך שזכית לשם מפורסם, ועדיין לא הגעת למדרגת רועי בקר, אמר לו רבי עקיבא בענה ואפילו למדרגת רועי צאן לא הגעתי.

ובמהרש"א הסביר, שרבי דוסא היה חי ת' שנה ועדיין הכיר את חגי הנביא, ולכן אמר לו יונתן עדיין לא הגעת למדרגת רועי בקר כלומר שלא השגת לקבל מחגי הנביא - שמצינו שהנביאים נקראו רועי בקר, אך רבי עקיבא השיב לו אין הכי נמי, אבל 'הגעתי לדועי צאן' דהיינו משה רבינו ע"ה, שכל דבריני בקבלה איש מפי איש עד משה רבינו שקיבל התורה מסיני.

וענין זה יש להמליץ על האדמו"ר זי"ע שהיה לו דביקות עצומה במסורת אבותיו, רבי מפי רבי בכל שלשלת וייחוס הקודש, ועמד על משמר המסורה בכל עוז, ואף חירף נפשו עליה כידוע.

אשרי מי שיש לו התדבקות בצדיקים שיש להם מסורה רבי מפי רבי, אשר כפי האמור זהו ענין אמיתתה של תורה והענין הכי נעלה! ואשריהם חסידי סקווירא שזכו לדבי איש אלקים קדוש ונורא כזה, ואשרי המתדבקים בדרכיו וממשיכים להידבק בזה.

הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידתו הנכבד הרה"ח רבי דוד גראס שליט"א מחסותופפים בגל קדשו של שון רבנו זי"ע לרגל הרבנס בניו במור ויקט"ב י"ו לנועם עול תורה ומצוות יזכה לרווח מהם רב נחת דקדושה לחזרה לחופה ולמעש"ט ויתעבדו לאילנא דברבא בבית ישראל וזאת הרבים תעמד לו להתנחך בסליו כל משאלות ליבו לטובה ולא חמש טובה וברכה מביתו לעולמים.	הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידתו הנכבד נכדו תביון של שון רבנו זי"ע הרה"ח רבי חיים משה ווייס שליט"א בן מוהר"ר הגה"צ רבי שלמה זלמן שליט"א רב דבית מדרשו "שערי טובה" פת"ק לרגל שמחת הולדת בנו למי"ט זאת הרבים תעמד לו להתנחך בסליו כל משאלות ליבו לטובה ולא חמש טובה וברכה מביתו לעולמים.
הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידתו הנכבד החפץ בעיולו שם שליט"א לעילוי בשבת מו"ר אדמו"ר הרה"ק רבי יעקב יוסף זי"ע בן הרה"ק רבי טווערסקי זי"ע מסקווירא מלכ"ב ב' ניסן תשס"ח ה'תשס"ח זאת הרבים תעמד לו להתנחך בסליו כל משאלות ליבו לטובה ולא חמש טובה וברכה מביתו לעולמים.	הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידתו הנכבד הרה"ח רבי יואל לעפקאוויטש שליט"א אב"י בעיר בארא פארק ניו יורק יצ"ו לעילוי בשבת מו"ר פישק הרה"ק רבי יוחנא בן הרה"ק ישראל אייזיק ראטה זצוק"ל בצל "ענק התשובה" מקארלסברג זאת הרבים תעמד לו להתנחך בסליו כל משאלות ליבו לטובה ולא חמש טובה וברכה מביתו לעולמים.
הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידתו הנכבד מירדכי ניימאן שליט"א תלמיד ומקורב אצל שון רבנו זי"ע לרגל שמחת נישואי בנו למי"ט הרה"ח יואל יעקב ה"ץ יחד כי יזכר לבנות בית נאמן בישראל בשעה טובה ומוצלחת בבנין עדי עד וחיווג יעלה יפה בדרות ישרים סבורים זאת הרבים תעמד לו להתנחך בסליו כל משאלות ליבו לטובה ולא חמש טובה וברכה מביתו לעולמים.	הוצאת הגליון נתרם על ידי ידידתו הנכבד יואל עקיבא ברייטשטיין שליט"א מחסותופפים בגל קדשו של שון רבנו זי"ע לרגל שמחת נישואי בנו למי"ט יחד כי יזכר לבנות בית נאמן בישראל בשעה טובה ומוצלחת בבנין עדי עד וחיווג יעלה יפה בדרות ישרים סבורים זאת הרבים תעמד לו להתנחך בסליו כל משאלות ליבו לטובה ולא חמש טובה וברכה מביתו לעולמים.

י"ל ע"י מערכת "משולחנא דמלכא"

לתרומות והנצחות, הערות והארות

טל' 13-66-13-043 | פקס 077-470-1746

